EXTRATERESTRII

Era o zi de Mai cu soare si cativa norisori albi, doar asa ca totul sa fie cat mai frumos.Era cald, dar nu exagerat, doar atat cat sa fie placut. Era un orasel de cateva mii de suflete.

Si pe la pranz nu mai era nimic.Decat o intindere arsa si radioactiva.Pana si iarba disparuse.Pamantul era asa cum nimeni nu mai vazuse vreodata si nici nu avea sa mai vada cineva vreodata.Pentru ca pe toata planeta nu mai era nimeni .Nici macar o planta.Si nimic nu depasea doi metri inaltime.Fostele cladiri ce se ridicau odata semete spre cer nu mai existau.Nu mai erau acum decat atomi pe suprafata unei planete care parca fusese decojita.Solul disparuse lasand loc imaginii dureroase a fluviilor de magma curgand liber la suprafata.Apa, ca si tot restul, ar fi devenit doar o amintire. Daca ar mai fi fost cineva care sa-si aminteasca.
Aceea a fost ultima zi.Maine nu va mai exista niciodata…

Si asta pentru ca n-au vrut sa cedeze.Au incalcat legea junglei si au incercat sa lupte.Impotriva LOR ;impotriva sortilor;cu disperare;cu hotarare;impotriva tuturor.In numele stupidei idei de libertate.

Cand iesi dimineata din casa, Zek se gandea cat de perfecta era dimineata aceea.De abia astepta sa vina pranzul si sa se intalneasca cu ea.Ea –Mayh-prietena lui;iubita lui.Ar fi facut orice pentru ea.Sau cel putin asa credea la varsta lui.
Zek incepu rutina din fiecare dimineata. Era sarcina lui sa curete aleea de piatra ce serpuia prin gradina de la portita pana la usa.Ajunse repede pe la mijlocul aleii si se opri sa ia o inghititura de apa.Ridica sticla si bau cu sete.O parte din apa se prelinse pe gat si piept.Asa se mai racorea si el nitel. Si atunci o vazu .Ramase cu gura cascata si apa siroind pe piept din sticla pe care o tinea inca deasupra capului.Vazandu-l, unul din copiii vecinilor incepu sa rada. Zek se dezmetici cu greu.
Acum nimeni nu mai putea sa conteste existenta lor. A extraterestrilor. Caci daca aia de deasupra capului lui nu era o ditamai nava atunci ce era ?

Pe tot cuprinsul planetei nave de toate dimensiunile se pozitionara la marginea oraselor.Liniile de telefon cedara repede, brusc suprasolicitate.
Toata lumea,fiecare fiinta inteligenta, era cu ochii atintiti asupra lor.Panica, frica, nelinste, si in unele cazuri (fara speranta) chiar bucurie.
In sfarsit.Nu suntem singuri in univers.Ei sunt aici.Si ce daca ? Ce va urma ? …

Desfasurandu-se perfect ordonat navele prinsera ca intr-un navod intreaga planeta.Si apoi emisera un comunicat.Pentru toti locuitorii planetei.

Zek urmari alaturi de toti ceilalti comunicatul navelor extraterestre. Deja in acel moment propriile lor nave se ridicasera in aer si se mentineau la o mica distanta fata de extraterestrii.
Zek privi si asculta. Mesajul transmis era cat se poate de laconic si fara echivoc :"Daca nu va predati imediat si neconditionat va ucidem pe toti ".

Cinci batai de inima mai tarziu razboinicii lor declansara atacul impotriva extraterestrilor .
Zek alerga spre propriul garaj.Avea acolo o micuta naveta inarmata.O folosea pentru propria siguranta in timpul deselor conflicte ce degenerau uneori in mici razboaie.Si nici acum nu avea de gand sa stea cu mainile in san. In curand milioane de navete micute decolara vertiginos si atacara intrusii. Raze laser tasnira din botul lor muscand din trupurile invadatorilor.Batalia se transforma, in doar cateva secunde, in macel. Sute de nave micute se

prabuseau in flacari, explodand in milioane de bucatele, atinse de armele masive de la bordul navelor extraterestre.

Dar nu s-au predat si nici n-au fugit.Au luptat cu disperare,cu ura, pana la moarte.Totul s-a desfasurat prea repede.Mult prea repede.N-au avut nici-o sansa.Zek muri printre primii.
Si atunci cand totul era deja pierdut, cand era deja mult prea tarziu, cand orasele incepeau sa dispara in urma navelor dusmane guvernele au luat ultima lor hotarare.
Autodistrugerea.Completa.Totala.Ireversibila.
In nava amiral de pe orbita, generalul Alexei Vladimir urla si spumega cuprins de o criza de nervi. Javrele dracului de extraterestrii!!! Toata flota lui.Distrusa.Complet distrusa.
Nici-un ofiter nu indraznea sa stea in preajma amiralului cand il apucau crizele de nervi.Si acum se purta ca un nebun, lovind cu picioarele in consolele de navigatie si in orice sau oricine era pe langa el.
Trecura cateva ore si amiralul tot nu se potolise.Stia ca pierderea intregii flote robotizate insemna scoaterea lui la pensie.Si ura asta. Nenorocitii aia de extraterestrii nu se supusesera. Avusesera indrazneala sa-l atace.Pe el. Pe Marele amiral Alexei.Si nici macar nu stiusera sa piarda elegant. Distrusesera toata nenorocita de planeta cu toate resursele ei si toata flota lui .Iar daca pentru pierderea flotei poate ca ar mai fi fost o scuza, pentru pierderea planetei pedeapsa era inevitabila.
Asa ceva nu se mai intamplase de sute de ani.El era primul amiral care pierdea o planeta potential locuibila dupa mai bine de 300 de ani de cuceriri.Peste 500 de planete fusesera colonizate sau exploatate si cateva zeci de rase extraterestre transformate in sclavi sau chiar complet distruse. Si acum numele lui avea sa fie pentru totdeauna acoperit de rusine.

Mesajul de la Consiliul de Administratie al companiei Exploatarea Mineralelor veni mai repede decat se astepta amiralul.Asa cum anticipase era chemat de urgenta inapoi.Secundul urma sa preia comanda navei amiral si sa continue explorarea galaxiei cautand o alta planeta capabila sa sustina viata umana .Omenirea trebuia sa se extinda si nimic nu avea sa-i stea in cale.

Nava uriasa se indrepta spre alt sistem solar.Productia de nave robotizate de la bordul ei se intensifica.Flota de razboi avea sa fie refacuta inainte ca nava amiral sa ajunga in urmatorul sistem.Caci nici-o rasa extraterestra nu cedase vreodata fara lupta.